

Qëndrimet e perëndimit ndaj Islamit

Abdulvedud Jusuf
ed-Dimeshkij

QËNDRIMET E
PERËNDIMIT NDAJ
ISLAMIT DHE
MUSLIMANËVE

Falënderimi i takon vetëm Allahut ...

Përshëndetjet dhe salavatet qofshin për të dërguarin e Tij dhe për familjen e tij ...

O Zot, ne jemi të mposhtëm, na lartëso me islamin ...

O Zot, betohemi në ty se do ta lëmë poshtërinë ...

Me ndihmën tënde do të ecim në atë rrugë për të cilën Ti ke urdhëruar ...

Falna lëshimet tona ... dhe na forco vendosmërinë tonë që t'i lirojmë të gjithë njerëzit nga kjo robëri.

Falendërimi I takon vetëm Allahut. Allahu është I madh.

Në emër të Allahut, Mëshiruesit, Mëshirbërësit

KUSHTRIM

Kushtuar çdo të sinqerti në këtë ummet:

Kushtuar udhëheqësve dhe liderëve të çdo vendi të botës islame, në veçanti të arabëve:

Armiktë tanë thonë:

Për t'i sunduar muslimanët duhet shkatërruar islamin, sepse ai është i vetmi burim i forcës së tyre. Islami ne na frikëson. Për ta shkatërruar islamin, atë duhet grumbulluar forcat tona që të mos na gëlltitë...

Pra ç'bëni o ju udhëheqës e liderë?

**Me islamin ju do ta përfshini botën - thonë
dijetarët dhe politikanët e ndryshëm.**

**Prandaj, pse po ngurroni...? Pranojeni atë,
që do t'ju zhdukë me dënimin e Tij, s'ka
mëdyshje se muslimanët do të fitojnë me
islamin...lexoni hadithin e pejgamberit
alejhiselam ku thuhet:**

*"Do të jetë pejgamberi aq sa do të dojë
Allahu të jetë, pastaj do të kalojë, pastaj do të
jetë hilafeti, i udhëzuar sipas sunnetit të
pejgamberit, aq sa do të dojë Allahu të jetë,
pastaj do të kalojë, mandej do të jetë
mbretëri me trashëgim aq sa do të dojë
Allahu të jetë, pastaj do të kalojë, më në fund
do të jetë hilafeti i udhëzuar sipas sunnetit të
pejgamberit, e cila do ta përfshijë gjithë
botën".*

**O ju udhëheqës e liderë të shteteve islame,
në veçanti të botës arabe:**

Bëhuni ndihmës të islamit e jo armiq të tij...

që Allahu dhe njerëzit të jenë të kënaqur me ju! Vetëm kështu do të jeni të lumtur dhe do të tubohen rreth jush popujt tuaj, ju t'i udhëhiqni drejt një ndryshimi historik të botës.

O ju udhëheqës!

I dërguari i Allahut i thëriste kurejshët që të jenë me të, u premtonte të parëve të tyre gjithë botën nëse pranojnë islamin. Ata që refuzuan, vdiqën nën këmbët e ushtrisë së vërtetë fitimtare, e cila u përhap nëpër botë... dhe i shënoi historia. Por ku? Në faqet e errëta të saj e do të jenë të mallkuar nga njerëzit deri në ditën e gjykimit, dënimi i xhehennemit do të jetë më i madhi dhe i tmerëshmi ...

**Muhammedi alejhiselam na ka premtuar
se feja islame do ta përfishijë tërë botën
dhe kjo s'ka dyshim se do të bëhet.**

**Prandaj mos rrini me njerëzit që historia
do t'i radhitë përgjithmonë në listën e të
mallkuarve!**

**Qëndroni me fitimtarët e
përgjithmonshëm.**

Allahu është mbizotërues i punës së vet...

shumica e njerëzve këtë nuk e di.

Tarabuls 15/8/1974

SHIKONI SI URREJNË!!

**Ai që nuk ndjek historinë e marrdhënieve
midis Perëndimit dhe popujve muslimanë
mundë të vërejë në shpirtinë e tij një
urrejtje deri në shkallë çmendurie. Kjo**

urrejtje (në shpirtin e Evropës) shoqërohet me një frikë të tmerrshme nga islami.

Kjo frikë e kjo urrejtje po të ishin vetëm ndjenjë individuale, s'do të mereshim me të, por derisa këto dukuri janë ndër faktorët qenësor që shquajnë qëndrimet e qytetërimit perëndimor ndaj popujve muslimanë sa u përket çështjeve politike e ekonomike, madje edhe në këtë kohë, atëher qëndrimi ynë si të mos jetë krejt tjetërfare.

Sipas fjalëve të udhëheqësve të tyre vërtetohet se perendimi dhe qytetrimi i tij me të gjitha format e veta kombëtare dhe politike kanë një qëndrim të pandryshueshëm ndaj islamit; ata mundohen ta shkatërojnë islamin dhe në mënyrë të pamëshirshme t'i zhdukin popujt muslimanë nga faqja e dheut.

Islamin u munduan ta shkatërrojnë në luftërat e kryqëzatave të tmerrëshme, mirpo ushtritë që sulmuan vendet islame

**humbën me miliona njerëz. Andaj filluan
të planifikojnë që sërish të ngrihen e ta
sulmojnë me ushtri moderne dhe me ide të
reja... kurse qëllimi ishte po ai shkatërrimi
i islamit me rrënjë...**

**Kur ushtari i tyre vishte uniformën dhe
përgatitej për të ardhur të kolonizojë
vendet islame thoshte me zë të lartë:**

Oj nënë...

vazhdo të lutesh... dhe mos qaj...

përkundrazi, qeshu dhe shpreso...

unë shkojë në Tripoli...

me plot bindje dhe me shumë gëzim...

do ta derdh gjakun për të zhdukur

këtë ummet të mallkuar (muslimanët)...

do ta luftojë fenë islame...

do ta luftoj me gjithë forcën time

për zhdukjen e Kur'anit...

**Korrën fitore ato ushtri (kryqëzatat)
urrejtëse që udhëhiqeshin nga prijësit më
të këqij ndaj muslimanëve që njih historia
... i masakruan muslimanët derisa i
shkatëruan...**

**Me ndihmën e udhëheqësve të tyre ushtritë
e Perëndimit korrën fitore.**

Pra, ç'bënë këto ushtri?...

**I përdhosën e i rrënuan xhamitë duke i
shndëruar ato në kisha, i dogjën bibliotekat
e muslimanëve, kurse më në fund i
masakruan edhe vetë popujt islamë.**

**Të lexojmë se ç'kanë shkruar vetë autorët e
tyre rreth torturave dhe mizorive që u**

bëheshin, a u bëhen muslimanëve. Këtu që të jepen vetëm disa shembuj nga vendet e ndryshme të botës islame:

**1.NË
ANDALUZI
(SPANJË):**

Dr. Sigrid Honeke thotë:

Më 2 janar të vitit 1492 kardinali "De Pedro" ngriti kryqin te Sheshi i kuq, në kështjellën mbretërore të familjes Nasirite. Ky ishte lajmi për mbarimin e pushtetit islam në Spanjë.

Me përfundimin e këtij pushteti humbi ai qytetrim i madh, i cili u shtri mbi Evropë gjatë mesjetës. Për një kohë të shkurtër

krishterimi i respektonte kontratat për paqe me muslimanët, mirpo pastaj filluan të zbatonin planin që kishin hartuar prej më parë për shkatërimin dhe zhdukjen e muslimanëve, të qytetërimit dhe të kulturës së tyre.

Ua ndaluan muslimanëve fenë e tyre islame duke i detyruar ta lënë atë fe, ua ndaluan përdorimin e gjuhës, të emrave e të veshjes arabe. Kush e kundërshtonte këtë, digjej për së gjalli pasi t'u shtrohej mundimeve të rënda²

Kështu, u asgjësuan miliona muslimanë në Spanjë dhe s'mbeti asnjë besimtar që do ta shprehte fenë e vet islame.

Po si janë dënuar (muslimanët)?

A keni dëgjuar për gjyqet e inkuizicionit?...

Nëse jo, atëherë në vijim do t'ju njoftojmë për to.

Katër shekuj pas rënies së Andaluzisë, në vitin 1808 Napoleon Bonaparta dërgoi një ekspeditë ushtarake në Spanjë me urdhër që të ndalojë gjyqet e inkuizicionit.

Njëri nga oficerët francez tregon se çfarë ndodhi gjatë kryerjes së këtij misioni:

"Ia mësym një manastiri për ta kontrolluar, sepse kishim dëgjuar se aty gjendej gjyqi i inkuizicionit. Mundi ynë gati na shkoj huq. Duke kërkuar t'i gjejmë këto vende ekzekutimi, ne kontrolluam të gjitha zyrat, hyrjet dhe tavanet, por nuk gjetëm asnjë shenjë që fliste për këtë gjyq.

Gjatë kontrollimit të këtyre zyreve, priftërinjtë betoheshin dhe vërtetonin se ajo që ishte përhapur që vetëm një akuzë e pabazë. Edhe kryepriifti pohoi se ai dhe shokët e tij janë të pafajshëm, duke ulur kokën dhe zërin, kurse sytë gati filluan t'i lotojnë. Urdhërova ushtarët ta braktisin këtë vend. Ndërkohë gjenerallejtnanti "Delyl?" tha: Pritni pak. Dhe shtoi: A më

lejoni mua gjeneralkoloneli që t'i tregojë se aksioni ende s'ka përfunduar?! i thash atij se ne e kontrolloham manastirin dhe s'gjetëm në të asgjë të dyshimtë. Pra, ti ç'do?! Ai tha: Dëshiroj t'i kontrollojmë bodrumet e këtyre zyrave, sepse zemra më thotë se aty qëndron e fshehta.

Priftërinjtë filluan të na shikojnë të shqetësuar. E lejova që t'i kontrollojë. Ai urdhëroi ushtarët që t'i heqin qilimat e bukur të çdo zyre dhe të hedhin ujë. Derisa ne shikonim ujin, papritmas pamë se në njërin nga zyrat dyshemeja filloi ta thithte atë. Delyli brohoriti nga gëzimi dhe tha: Ja ku është dera! Nga kjo kuptuam se e fshehta u zbulua. Ne pamë se ajo ndodhej te njëra pjesë e zyrës, e cila hapej në një mënyrë interesante me anë të një qarku të vogël që gjendej afër këmbëve të kryetarit të manastirit.

Ushtarët filluan ta thyejnë derën, ndërsa fytyrat e priftërinjëve u bënë dyll të verdha.

Kur u hap dera, pamë disa shkallë që çonin në tokë. Mora një qiri të madh mbi një metër që kishte shërbyer për ndriçimin e ndonjë fotografie të kryetarëve të gjyqit të inkuizicionit të mëparshëm. Sapo fillova të zbres shkallëvë, njëri nga priftërinjët jezuit ma hodhi dorën mbi supe duke më thënë: Biri im; mos e merr këtë qiri me dorën tënde, të përlyer me gjak të vrarësh, sepse ai është i shenjtë. I thashë atij: Or ti, dorës sime s'i takon të prekë qirinjtë tuaj të përlyer me gjakun e të pafajshëmve dhe do ta shohim se cili prej nesh është fëlliqur dhe vrasës mizor!

Zbrita shkallëve poshtë. Oficerët dhe ushtarët më ndiqnin me shpata në dorë. Kur arritëm në fund të shkallëve pamë befaz një dhomë katërkëndëshe të madhe, e cila ishte vend ekzekutimi. Në mes gjendej një shtyllë memeri, në të cilën kishte një rreth ku kapeshin zinxhirët me të cilët lidheshin të dënuarit.

Para kësaj shtylle gjendej tavolina ku ulej kryetari i gjyqit të inkuizicionit si dhe gjyqtarët që dënonin të pafajshmit. Pastaj u nisëm drejt dhomave që zinin një vend të madh. Aty ndëshkoheshin dhe masakroheshin trupat e viktimve.

Në to pashë atë që rrënoqeth trupin, paralizon jetën dhe shqetëson shpirtin.

Në to pamë dhoma të vogla në formë të trupit të njeriut. Disa prej tyre ishin horizontale e disa vertikale. Ai që vendosej në dhomat vertikale, burgun e bënte duke qëndruar ashtu deri në vdekje. Edhe ai që burgosej në horizontalen, ashtu i shtrirë mbetej deri në vdekje. Trupat e tyre rrinin në këtë burg të ngushtë, derisa bëheshin pluhur e u binte mishi nga eshtrat dhe në fund i hanin krimbat. Për të mos mbetur aty era e keqe e të vdekurve, kishin bërë dritare të vogla që çonin jashtë. Në këto dhoma gjetëm skelete njerëzish që ende ishin të lidhur në zingjirë.

Të burgosurit ishin burra e gra. Më i vogli prej tyre ishte 14 vjeçar, kurse më i madhi 70 vjeçar. Ne arritëm të shpëtonim disa nga të burgosurit që ishin të gjallë e me pak shpirt.

disa prej tyre ishin çmendur nga dënimi i rëndë. Gjithë të burgosurit ishin të zhveshur, prandaj ushtarët tanë u detyruan të zhvishnin palltot për t'ua dhënë atyre. I nxorëm në dritë nga pak që të mos verbroheshin. Ata qanin nga gëzimi dhe ua puthnin duart dhe këmbët ushtarëve që i shpëtuan nga ai dënim i tmerrshëm. Këto ishin pamje që bënë të qaj edhe gurin dhe drurin. Pastaj ua mësymë dhomave të tjera, ku përsëri pamë atë që të rrënoqethë trupin. aty gjetëm veglat e tmerrshme për mundim. Disa shërbenin për thyerjen e eshtrave të trupit të njeriut; ky dënim fillonte pjesë-pjesë, me thyerjen e eshtrave të këmbëve, të krahurit, të kokës dhe të duarve. Kështu vazhdonin derisa tërë trupi të thyhej dhe eshtrat e thyer të përziheshin me gjakun

dhe mishin. Në këtë mënyrë kanë vepruar me të burgosurit e pafajshëm. Pastaj gjetëm një sënduk në formë të kokës së njeriut, që shërbente për kokën e të burgosurit. Pasi t'ia lidhnin duart dhe këmbët, i bënin një vrimë (sëndukut), për të lëshuar nga një pikë uji në çdo minutë. shumica e të burgosurve çmendeshin nga ky lloj dënimi dhe ashtu pritnin vdekjen. Ndër mjetet ndëshkuese gjetëm edhe një mekanizëm në formë arkivoli, në të cilin monroheshin thika të prehta. Pasi e shtinin aty njeriun (të gjallë), ia mbyllnin kapakun me thika të mprehta dhe kështu trupi i viktimës therej copa-copa. Po ashtu gjetëm edhe një mjet si çengele me të cilin i shkulej gjuha të dënuarit, ose me të ua shkullnin gjinjët femrave. Femrave ua pritnin gjinjt edhe me thika. Gjetëm edhe një kamxhik hekuri me gjemba që shërbente për rrahjen e të burgosurve të zhveshur, gjersa u copëtoheshin eshtërat dhe u ndahej mishi".

**Këtë denim pësonin grupet e krishtera që
ishin kundër dogmave të kishës katolike.
Vallë si ka qen denimi ndaj
muslimanëve?... Pa dyshim edhe më i rrept
e më i tmerrshëm.**

2. GJYQET E INKUIZICIONIT NË VENDET ISLAME:

*Gjyqet e inkuizicionit, si duket u bartën në
vendet e botës islame në mënyr që me
ndihmën e udhëheqësve dhe kriminelëve t'i
nënshtronë dhe t'i mposhtin popujt islam.
Mua (autorit) më ka treguar një dëshmitar që
me syt e tij ka par qart dhe shumë mirë disa
lloje dënimi që në disa vende islame janë*

*kryer kundër dijetarëve dhe muxhahidinëve.
Ai më ka thënë: "Pas një denimi të rëndë,
xhandarët një ditë duke na rahur me kamxhik
na dërguan nëpër burgje. Xhelatët na thanë
se duhet të përgatitemi për një ditë më të
rënd. Të nesërmen na urdhëruan që menjëher
të dalim jashtë. Ne aq sa mundëm me gjithë
forcën tonë u shmangeshim kamxhikosjeve të
xhelatëve që ishin shumë më tepër se ne.*

*Më në fund, na ndalën në një rrafsh
shkretëtire nën rrezet e diellit përcëllues, ku
kishte një sasi të madhe qymyrguri, të cilën
rojatarët përpiqeshin pa ndërprer ta ndeznin.
Afër zjarrit ishte një dërras e kryqëzuar e cila
qëndronte në tri këmbë. Dikur qymyrguri
mori zjarr e flakë. Befas dëgjuam sharje që
vinin prej së largu. Kur e kthyem kokën pamë
5 xhelatë që sillnin një të ri. Disa prej nesh e
njihnin atë, quhej **Xhavid Han Imamij**, një
ndër dijetarët e atij vendi.*

*Pas kësaj dëgjuam lehjet e qenve të tërbuar
që me zërin e tyre mbushën tërë atë horizont,
pamë 10 xhelatë që kishin me vete 2 qen të*

*mëdhenj. Siç kuptuam, ata 2 qen s'i kishin
ushqyer dy ditë me radhë. Xhelatët e afruan
Xhavidin afër zjarrit. Ai i kshte sytë të mbyllur
me një leckë të trashë.*

*Ne të gjithë shikonim me habi. ishim mbi
njëqind, kurse rojtarët ishin mbi 150 veta. Ata
ishin të armatosur gjer në dhëmb. Papritmas
Xhavidit iu afruan 10 rojtarë dhe e ulën mbi
tokë. Në prehrin e tij vunë një trekëndësh
dërrase. E lidhën fortë për të, ashtu që të mos
kishte mundësi të shtrihej, pastaj e hodhën
mbi prushin e kuq. Ai lëshoi një britmë të
tmerrshme dhe u alivanos.*

*Pothuaj të gjithve na ra të fikët. Dëgjoheshin
britma tërqethëse dhe kutërbimi i mishit të
djegur të trupit të tij. Fatmirësisht unë s'e
humba vetëdijen, por çirresha si ndonjë i
çmendur duke parë vazhdimin e kësaj ndodhie
që ishte më tronditës se fillimi.*

*E morën Xhavidin e alivanosur, ia zgjidhën
zinxhirët dhe kryqëzuan në një dërrasë kryqe.
Pasi e lidhën për të mirë e mirë, ia afruan dy*

*qentë e urritur, ua hoqën turizat dhe i
lëshuan. Ata filluan ta zhvatin mishin e pjekur
të shpinës së Xhavidit. Fillova të mos ndihem
mirë, u bëra si i xhindosur kur dëgjova
psherëtimën që lëshoi Xhavid me zë të ulët...
Ai qe gjallë kur qentë e hanin mishin e tij. Pas
kësaj, e humba vetëdijen...*

*Kur erdha në vete, dëgjova zërin tim të
çoroditur që thëriste: Xhavid...Xhavid... Të
hëngrën qentë, o Xhavid...Xhavid...Vëllezërit
(musliman) që ishin me mua në burg, ma
lidhën kokën me gjithë gojën me një leckë që
të mos dëgjonin xhelatët zërin tim dhe të më
gjente ajo që e gjeti Xhavidin ose Shahan
Hanin, i cili u godit nga sëmundja e histerisë.
Pastaj morën dhe ia vunë sipër një fuçi të
mbushur përgjysmë me zallë dhe kështu
Xhavidin e hiqnin zvarrë mbi tela me gjemba
të lidhr horizontalisht, kështu që pas coptimit
të mishit të tij, ai vdiq duke thënë: **Allahu
Ekber...Allahu Ekber...Allahu është më i
madhi...** O ju zullumqarë (mizor) ne do t'ju
mposhtim patjetër.*

Pastaj më ra të fikët përsëri.

Kur i çela sytë, pashë veten në një spital. U befasova shumë kur pashë ambasadorin e shtetit tim duke më ndenjur te koka. Ai më tha: Si je, a je mirë? Insha-allah do të shërohesh. Sikur të mos ishe i huaj, nga ky vend s'do të kisha mundësi të të shpëtoja... U habita kur më pyeti: Të betohem në Allahun, tregom kush ishte ai që ia thirrje emrin. i tregova çdo gjë. Fytyra e tij zuri të zverdhej dhe për pak t'i binte të fikët.

Ende pa e përfunduar bisedën me të, policia interesohej për mua. afër krevetit tim u afrua një polic dhe urdhëroi që menjëher të largohesha nga ky vend. Ndërmjetësimi i ambasadorit që t'i vazhdoja shërimet në spital ishte pa sukses. Më nxorën dhe më çuan te një anije, e cila më dërgoi në limanin e vendit tim. Isha me tesha të spitalit dhe s'kisha asjë dokument që të vërtetonte identitetin tim. Sa arrita telefonova në familje. Kur më panë për të parën herë, s'më njohën. Më dërguan në një spital aty afër, ku

qëndrova 3 muaj duke qarë pa ndërprer. Më në fund me ndihmën e Allahut u shërova...

Biseda e tij u mbyll me këto fjalë:

Mbeti ta dish se drejtori i burgjeve ishte jahudij (hebre) kurse përgjegjës për denimet ishte një gjerman nacist i përбетuar që ishte i quar nga shteti i tyre në këtë vend musliman për t'u marrë me dijetarët (hoxhallarë lojal të fesë islame) si të donte.

3.DISA SHEMBUJ NGA ETIOPIA:

Etioopia e pushtoi Eritrenë me ndihmën e francës dhe Britanisë... Po ç'bëri atje?

Ua konfiskoi shumicën e tokave dhe ua dorëzoi feudalëve të Etiopisë. Feudali dhe prifti kishin leje që të mbytnin ose të ndëshkonin çdo musliman, në çdo kohë dhe pa konsultuar qeverinë...

Për bujqit muslimanë u hapën burgje kolektive, ku dënoheshin me kamxhikë që peshonin mbi një kilogram. Pas çdo dënimi të rëndë i hidhnin në burgje të lidhur këmbë e duar. Kështu qëndronin mbi 10 vjet. Kur dilnin nga burgu, nuk mund të qëndronin drejt ngase shpina e tyre kishte marrë formën e harkut.

E gjithë kjo ndodhi para se Helasilasi të marrë pushtetin në Etiopi. Ky u bë perandor i Etiopisë hartoi një plan 15-vjeçar për zhdukjen e muslimanëve dhe me të u mburr para Kongresit amerikan.

Ai nxori disa ligje për nënshtrimin e muslimanve, si bie fjala, i detyroi ose t'u përulëshin nëpunësve të shtetit, ose të vriteshin.

Urshëroi që gjaku i tyre të derdhej edhe për ndonjë shkak të vogël, si p.sh., kur një polic i tyre u gjet i vrarë afër një katundi musliman, qeveria dërgoi një aradhë të tërë, e cila i vuri zjarrin katundit dhe e dogji me gjithë banorët e tij. Fill pas këtij masakrimi u mor vesh se vrasës kishte qenë shoku i tij, të cilit ia kishte dhunuar gruan.

Njëri nga alimët e këtij vendi **Shejh**

Abdulkadir (eritreas) u mundua të bëjë një revolucion duke mbledhur një grup burrash të luftonin nëpër male kundër këtyre masakrave. Në shenjë hakmarrjeje, qeveria mblodhi fëmijët, gratë dhe pleqtë në disa tenda dhe i dogji me benzinë.

Revolucionarët që ziheshin dënoheshin me lloj-lloj dënimesh të rënda, si p.sh. ua shuanin cigaren në sy e në vesh, ua dhunonin para syve vajzat, gratë e motrat, i dëkonin (u prishnin herdhët) me kondakun e pushkëve, i tërhiqnin zvarrë mbi telat me gjemba derisa të coptoheshin, ose ua hidhnin trupin e tyre

bishave të egra, ashtu të lënduar e të lidhur me zinxhirë para se të vdisnin.

Perandor Helasilasi urdhëroi që të mbyllen shkollat e muslimanëve, të zëvendësohen ato me shkolla të krishtera dhe i detyronte prindërit (muslimanët) që fëmijët e tyre t'i regjistronin në këto shkolla, që kështu më në fund ta pranonin fenë e krishterë.

Emëroi udhëheqës të krahinave eritrejase disa njerëz të këqij, njërin prej tyre e emëroi në krahinën Xhem-meh, i cili punën e filloi me disa vendime që bujqit e kësaj krahine muslimane të mos i vjelin frutet pa pëlqimin e tij. Kjo zgjaste gjersa frutet vyshkeshin. Ua konfiskoi 90% të tokave, gjysmën e mori për vete, ndërsa gjysmën tjetër e mori perandori dhe më në fund i konfiskoi gjithë pronat e bujqve muslimanë...

Urdhëroi që në këtë krahinë të ndërtohet një kishë e madhe... Ai urdhëroi gjithashtu që në çdo hyrje katundi a qyteti të ndërtohet nga një kishë. Meqë s'u mjaftua me kaq, ai filloi të

ndërtojë shtëpi publike pranë xhamive dhe vende enkas për pirjen e alkoolit, kështu që kur ushtarët etiopianë deheshin, hynin në xhami dhe vallëzonin me femrat e përdala ose madje kryenin nevojën fiziologjike ashtu të dehur.

Po ashtu i detyroi bujqit që bagëtinë t'ia shesin fermës "Ankoda" të izraelit.

Për gjithë këto vepra të bëra, perandori e shpërbleu duke e emëruar ministër të Punëve të Brendshme.

Duhet theksuar gjithashtu se pushteti i këtij perandori përndiqte çdo musliman intelektual, me qëllim që ta dënonte me burg të përjetshëm ose ta detyronte që të braktiste vendin, vetëm e vetëm që populli islam eritrejas të mbetej i robëruar dhe i padijshëm etj.

4. NGA BANGLADESHI

Në vitin 1971 ushtria e indisë, të ciln e drejtonte një udhëheqës çifut, fitoi luftën që zhvillohej me Pakistanin. Pas përfundiit të luftës ajo vrau dhjetë mijë alimë muslimanë, njëqind mijë studentë, që studionin në institutet islame, shumë nëpunës shteti, kurse burgosi pesëdhjetë mijë alimë dhe profesorë të univerziteve. Vrau 25000 muslimanë me origjinë indiane që para lufte ishin shpërngulur India në Pakistan. Ushtria e Indisë konfiskoi 30 miliardë rubla nga Pakistani Lindor që ishin pronë e popullit dhe e shtetit.

Megjithatë këtu s'do t'i radhitim llojet e dënimeve që pësuan muslimanët nga ushtria indiane.

Shembuj të tillë që të rrënqethin trupin janë të panumërt dhe nga çdo vend I botës islame.

Insha-allah ky është fillimi I shpëtimit tonë...

Këta janë kamxhikët e zgjimit nga gjumi shekullor, që do t'i nxjerrin nga varri të vdekurit.

Kjo s'është rëndë për Allahun.

Parashtrohet pytja:

Qëndrimet e Perëndimit dhe të ithtarëve të tij, që u panë deri këtu, a janë qëndrime që burgojnë nga ndikimi I emocioneve dhe që dalin nga dhembshmëria?

Jo... Ato janë qëndrime të programuara në politën e Evropës dhe nga udhëheqësit e tyre. Këtë gjë ajo e kryen me vendosmëri, dëshirë, me bindje të plotë dhe me qëllim... Vallë, përse e gjithë kjo...? Këtë do ta tregojmë qartë e me anë të këtij studimi që mbështetet vetëm në fjalët e udhëheqësve të Perëndimit, pa ndërhyrje dhe pa koment, në mënyrë që sa më lehtë të kuptohen argumentet. të dalë në shesh e vërteta dhe të bëhet e qartë rruga e të devijuarve, të cilët ne dorën e vet shtesin forcën popujve të tyre dhe ia mundësojnë armikut më të madh t'i gëlltitë.

Sa e keqe është puna që bëjnë këta bashkëpunorë...që popujt e vet I shkatërrojnë dhe në fund I hedhin drejt e në gojën e kolonialistëve...

Pra, o Zot, kur do të jenë të vetëdijsëm për tradhtitë që u bëhen muslimanëve...?

PERËNDIMI DHE QËNDRIMI I TIJ NDAJ ISLAMIT

Luftërat e kryqëzatave armiqësore po vazhdojnë ende... andaj edhe mardhëniet e Perëndimit me ne (muslimanët) bazohen në këtë.

a) Politika amerikane ndaj nesh gjithashtu harton plane në këtkë bazë:

Eugen Rusto, kryetar I Seksionit për planifikim në Ministrinë e punëve të Jashtme të Amerikës dhe ndihmësministër për Punë të Jashtme të Amerikës, po njëherit edhe këshilltar I kryetarit

Xhonson për çështje të Lindjes së Mesme deri në vitin 1967, thotë: "Duhet ta kuptojmë se mosmarrëveshjet që ekzistojnë mes nesh dhe popujve arabë nuk janë mosmarrëveshje midis shteteve dhe popujve, por ato janë mosmarrëveshje mes qytetrit islam dhe atij të krishterë. Grindjet dhe mosmarrëveshjet midis muslimanëve dhe të krishterëve janë të ndezura qysh nga shekujt e mesëm dhe këto vazhdojnë ende në forma të ndryshme. Ja, siç shihet, islami I është nënshtruar Perëndimit, edhe trashëgimia islame - trashëgimisë së krishterë qysh para një shekulli e gjysmë.

Ai më tutje vazhdon duke thënë:

"Historia vërteton se Amerika është pjesë përbërëse e botës perëndimore, e filozofisë, e besimit dhe e sistemit të saj, e kjo e bën atë të ketë qëndrim kundërshtues ndaj botës lindore islame, e cila me filozofinë dhe besimin e saj përfaqëson fenë islame. Amerika s'ka rrugëdalje tjetër përveç se të

ketë qëndrim të tillë, të jetë në anën e kundërshtarëve të islamit, të jetë në radhët e botës perendimore dhe në anën e shtetit sionist (izraelit), për arsye se ajo (Amerika) nëse vepron ndryshe bëhet antipati e gjuhës, e filozofisë, e kulturës dhe e ndërmarrjeve të veta".

Pra, Rusto-ja përcakton se qëllimi kolonialist në lindjen e Mesme është shkatërrimi i qytetërimit islam, ndërsa formimi i shtetit hebraik (Izraelit) është një pjesë e këtij plani dhe se me këtë s'nenkuptohet asgjë tjetër përveçse vazhdimi i luftërave armiqësore të kryqëzatave.

b) Luftimet e Kryqëzatës VIII i udhëhoqi Landby:

Pterson Smith, në librin e tij "Jeta e Krishtit..." thotë: "Luftërat e kryqëzatave pësuan humbje, por pas kësaj vjen ndodhia e hatashme kur Britania dërgoi një ekspeditë luftarake të kryqëzatave të teta, e

cila në këtë luftë ngadhnjeu. Ndërsa eksëedita nën udhëheqjen e Landbyt, që ishte kundër Kudusit gjatë Luftës së Parë Btërore, qe ekspedita e kryqëzatave të teta dhe njëherit e fundit. Prandaj rervistat britanike në faqet e tyre ekspozonin fotografitë e Landbyt dhe ndër to shkruhej fjala e njohur, të cilën e tha me rastin e çlirimit të Kudusit:

"Sot përfunduan luftërat e kryqëzatave".

Revistat britanike botuan gjithashtu dhe një lajmë tjetër, ku bëhej me dije se ky qëndrim I tillë s'është vetëm qëndrim I tij, por ai është edhe qëndrim I mbarë politikës britanike, ku thuhhej: **Lojd Xhorxhi, ministër I Punëve të Brendshme I Britanisë, në Parlamentin britanik e përshëndet gjeneral Landbyn për suksesin që korri me ekspeditën e fundit të luftërave të kryqëzatave, që Xhorxhi këtë ekspeditë e quajti lufta e tetë e kryqëzatave".**

c) Francezët janë kryqtarë"

Kur gjenerali Goro fitoi luftën që zhvillohej jashtë Damaskut kundër ushtrisë "Mejselun" (Muslimane), ai shkoi te varri I Salahuddin Ejubiut që ndodhet afër xhamisë "El-Umevijj", e qëlloi varrin e tij me shqelm dhe tha: "Ja, ne u kthyem përsëri, o Salahuddin".

Z. Bido, ministër I Punëve të jashtme I Francës, me fjalën e tij vërteton se francezët janë kryqtarë. Kur disa nga deputetët e Parlamentit francez e vizituan dhe kërkuan prej tij që ta ndërpresë luftën që zhvillohej në Marakesh (Maroko), ai u përgjigj me këto fjalë: "Kjo luftë është luftë midisë gjysmëhënës (muslimanëve) dhe kryqit".

ç) Partia "El-Ketaib" dhe "Shem'un" luftën e libanit e konsiderojnë luftë kryqtare:

Në faqen e parë të gazetës prolibaneze "El-amel" politikën e së cilës e mbikqyr Pjer Elxhumeejl, figuron materiali me titull: (Lajmet e fundit nga lufta e kryqëzateve").

d) Në vitin 1967 pas rënies së kudosit:

Randolf Cecili thotë:

Nxjerrja e Kudusit nga dominimi I muslimanëve ishte ëndërr e të krishterëve dhe e jehudëve së bashku; as gëzimi I të krishterëve s'ishte më I vogël se I jehudëve. Pas rënies së Kudusit në duart e jomuslimanëve, Sinagoga (kisha) e jehudëve miratoi disa vendime, si, bie fjala, të bashkangjitet Kudusi I muslimanëve me Kudusin e jehudëve, të pamundësohet në çdo mënyrë rikthimi I tij me ndonjë marrveshje midis muslimanëve dhe jehudëve në të ardhmen.

e) Sionistët njëlloj thonë:

Në vitin 1967 Forcat izraelite depërtuan në Kudus dhe, kur ustarët jehudë u grumbulluan rreth një muri ku vajtohej, filluan së bashku me Moshe Dajanin të brohorisin duke thënë:

**"Kjo është një për një, kanë për qëllim
betejën e Hajberit...Sa mirë, që bëmë, ua
kthyem hakun e luftës së Hajberit...Vini
kajsinë mbi mollën, se feja e Muhammedit
iku e shkoi...**

Muhammedi vdiç...La pas tij vajza...

**E gjithë kjo e shtiu poetin Muhammed El-
Fejturij që të shkruaj një poezi të bukur,
kushtuar Pejgamberit tonë, Muhammedit
alejhisselam:**

Zotriu im...

**Për ty qofshin lëvdatat, bekimet dhe
paqja...**

nga një ummet I humbur...

**të cilin qytetërimi I shkatërrimit dhe I
errësirës e hodhi kudo dhe sido...**

Zotëriu im...

**prej asaj kohe kur detin e ndalëm me
pendë...**

e kur vumë midis nesh kufij...

vdiqëm...

dhe mbi ne shkelën bagëtia jehude...

***Pra, o Zot, kur do të jemi të
vetëdijshtëm për tradhtitë që u bëhen
muslimanëve...?***

Titulli i origjinalit
KADETUL-GARBI JEKULUNE:
DEMMIRUL-ISLAME EBIDUU EHLEHUU